చిరునవ్వు

ఆలోచిస్తున్నాడు — గోపాలం, ఏమీ తోచక పడుకున్నాడు. పడుకుంటే నిద్ర రాక, ఆలోచిస్తున్నాడు — అసలు కారణం, ఎదుటి పన్ను తీపు పెడుతోంది. డాక్టరు దగ్గర కెడితే, ఊడబీకుతాడేమోనని సందేహించాడు. ఆ అభిమానమేనా మనసులో పెట్టుకోక పన్ను ప్రాణం తీసేస్తోంది. పెదవి మూస్తే నరాలన్నీ లాగేస్తున్నాయి. కళ్ళుమాత్రం మూశాడు. నిద్ర రావడం లేదు. మనస్సు పరిగెత్తుతోంది. "ఛీ! చివరికి తన శరీరంకూడా తిరుగుబాటు ప్రారంభించినట్లుందే. అవును మరి, కని పెంచిన వాళ్ళే ఉద్యోగం లేకపోవడంతో తన్ని ఖాతరు చేయడం లేదు. తన శరీరానికి తనేం చేయగలిగాడు? ఓ సూటా, బూటా?— వాటి సంగతి దేవుడెరుగు, పోనీ సరిగ్గా పోషణైనా చేయగలుగుతున్నాడా? ... మొన్న మొటుకు మొన్న అమ్మ, — కన్నతల్లి 'చదువుకున్న చవటకన్న, చేతనైన చాకలి మేలని' పక్కింటి బామ్మగారి మీద కాబోలు వేడి,—వే—డి నిట్టూర్పు విడుస్తోంది. అంటే తనంత బరువైపోయాడన్నమాట! ఇందుకే కాబోలు, 'ధనమూల మిదంజగత్' అన్నారు — తల్లయేది, తండ్రియేది లాభసాటి కాకపోతే చుట్టరికాలు బలాదూర్ ... ఎదురు కిటికీపక్క నెవరో కదిలినట్లు ముఖం మీద నీడ తెలియజేసింది. కళ్ళు తెరవబుద్ధి వేయలేదు, పెదవి మూయ ధైర్యం లేనే లేదుకద!

"ఏమిటో అసలీ ప్రపంచం మీద అసహ్యం వేస్తోంది. ఎవరినీ కన్నెత్తిచూడ బుద్ధికావడం లేదు (దమ్ములేవు). అందరూ తన్ని వాజమ్మకింద జమకట్టే చూపులు చూస్తున్నారు. అబ్బ! కష్టాల్లో ఇంత అంటే ముట్టని ప్రపంచం, తన తప్పుల్నీ, లోపాల్నీ వేలెత్తి వెక్కిరించే ప్రపంచం,—రేపు తను ఆఫీసరై (ఏ ఆఫీసరో ఇంకా నిర్ణయించుకో లేదు. నిర్ణయించుకోవాలన్నా కూడా కొంచెం కష్టమేగా మరి, చాలా Choice ఉండె.) పదవిలోకి రానీ — ఓహ్! వారాండి...మా వీధేగదండీ, మావీధి కెప్పుడు వస్తుంటారండీ (నిజానికి పన్ను బాధే గనక లేకపోతే—బోడివీధి, వీళ్ళ దొకటే నేమిటి ఎన్ని వీధులు తిరగడు తను!) అంటూ చేతులు నలుపుకుంటూ తయారయి, చుట్టరికాలు కలిపేస్తారు.

ఈ వేళ పొద్దునంటే పొద్దునే అన్నయ్య శాంతన్నయ్య (ఇంకానయం, పవిత్రల్లెక్కకే తక్కువ!) అన్నాడు 'ఇదేం లాభం లేదురా, అబ్బాయి! నీకు. చదువు చెప్పించాను, లోకంలో పడేశాను. నా సంగతి నీకేం తెలియందికాదు-నువ్వా ఎలిమెంటరీ ఎయిడెడ్ స్కూల్ మేనేజర్ని క్షమాపణ వేడుకొని, ఆ ఉద్యోగమే ఖాయం చేసుకో'-తనా ఛస్తే-ఛస్తే చేసుకోడు...అబ్బబ్బ, అసలు వాడిమూలాన్నే ఈ పన్ను బాధొచ్చింది-వాడూ, వాడి బుర్రముక్కూ, అరద్దాల కళ్ళజోడూను. వాడి బొంద అది ముక్కా జోడే. ఎందుకంటే కళ్ళజోడేమో ముక్కు చివరా-జోడులోంచి చూడడు, పైనించిచూస్తాడు. పోనీ, ఏదో ఏడుస్తాడు, నోరైనా మంచిదా అంటే, అదీ లేదు. తను ఇంటర్మీడియట్ అయితే (Part II పోయిందని

సుందరం

చెప్పలేదు లెండి, అసలు ఉందని వాడికి తెలిసేడుస్తేగా!) ట్రెయినింగు కాలేదంటాడు. ఇచ్చే 45 రూ. లకి, 50 రూ. రసీదు ఇమ్మంటాడు; ఉన్న కర్మచాలక ఉపాకర్మ న్నట్టు నెలనెలా వాడికో 5 రూ. దక్షిణ ఇవ్వాలిట, కన్ఫర్మ్ అయ్యేదాక ఇస్తే చాలుట! (కన్ఫర్మ్ అయితే గవర్నమెంట్, లేకపోతే మున్సిపాలిటీవో-60 రూ. గ్రాంటు చేస్తుందిగా మరి!) గోపాలానికి కోపం వచ్చిందని ఆశ్చర్యం కూడ వేసింది. ఎందుకంటే తెలియకుండా వచ్చింది. లేకపోతే అసలు వచ్చేదికాదు. అతను కోపంరావడం మరిచి పోయాడు-కాని ఎందుకనో ఇప్పుడు మరిచిపోయిన సంగతి మరిచిపోయాడు. పోయి-'హుఁ' అన్నాడు (సరిగ్గా ఇప్పుడే, తలాడించటంలో తాటాకుల్లో దూర్చి వుంచిన రూళ్ళకఱ్ఱ జారి మూతిమీదపడి ఎదుటిపన్ను ఊడినంత పనైంది) - కోపం తారస్థాయి కెళ్ళింది. 'నువ్వెంత, నీముక్కెంత నా కన్ఫర్మేషన్ సంగతి మాట్లాడుతున్నావు?' అనేశాడు. అని బయట కొచ్చేశాడు. కొంత దూరం వెళ్ళాక బడి కుర్రాడొకడు పరిగెత్తుకొచ్చి "ఏమండీ మేష్టారండీ,మరండీ,రూళ్ళకర్ర మర్చిపోయారండీ!" అన్నాడు. గోపాలం 'హుఁ' అని ముక్కు, చేతులో ఉండిపోయిన రూళ్ళ కర్రిచ్చేశాడు - వెధవది, ఆ పొడుంకాయ గాడికో ఇప్పుడు తుమార్పణ! మళ్లీముక్కు-డా మూసుకుంటుండగానే పన్ను సలిపింది...ఇంతలో మళ్ళీ కిటికీ లోంచి మొహంమీద నీడ కదలాడింది. ఊరికే అటూఇటూ, ఇళ్ళలో, తిరుగుతారెందుకో, ఎవరో పనిలేనివాళ్ళు-పనిలేనివాళ్ళంటే, ఉద్యోగం లేనివాళ్ళుకాదు; ఉద్యోగం లేదన్నమాటే కాని, బుద్ధికి, కాళ్ళకి, కలానికి, కాగితానికీ నిరుద్యోగి ద్వారా ఉన్నంతపని మరింకెవళ్ళకల్లుంటుంది"...

"పనంటే గుర్తొచ్చింది. పక్కనింటి ఎర్రటాయన కేదో పెద్ద పనిలాగుంది, చాలా మంచికారు, దర్జా ఓహో! - తనూ దేవుడు మేలుచేస్తే అటువంటి కారే కొనాలి, అసలాయన్ని తనవిషయం కదిలిస్తేనో-అమ్మచేత వాళ్ళింట్లోవాళ్ళకు చెప్పిస్తేనో. ఇంట్లో వాళ్ళంటే గుర్తొచ్చింది-వాళ్ళకో అమ్మాయి వున్నట్టుంది. ఎర్రగా, లావుగా, నాజూగ్గా బాగుంటుంది. కళ్ళజోడు కూడా ఉన్నట్టుంది - తనకు మాత్రం ఆ అమ్మాయిని చూస్తే ఒళ్లు మంట! తన్ను చూసి అదోలా నవ్వుతుంది. తన కుద్యోగం లేని సంగతి ఆ అమ్మాయికూడ తెలిసిపోలేదుకద! తెలియడాని కేముంది; ఆ అమ్మాయి కారులో తిరుగుతుంటే తన్ని రోడ్డమీద ఎన్నిసార్లు చూసిందో. తనపని ఎక్కే ఆఫీసు, దిగే ఆఫీసుగా ఉండే—జనాభా లెక్కల గుమాస్తాలాగా (వెధవది, అదొచ్చినా బాగానే ఉండు.)......ఆ ఆది, ఆ అమ్మాయంటే తనకు పడదు, కాని బాగుంటుంది, బాగుంటే బాగుంటుంది, తనేమన్నా పెళ్ళి చేసుకోవాలా-ఊహుఁహూ వీల్లేదు-పెళ్లి... ప్రేమలేని పెళ్ళెందుకు? కాని, మరి మరి, అదేదో కథలో రాశాడే 'ప్రేమిస్తే పెళ్లి చేసుకోటం మంచిదే, అది కోరికకున్న బలాన్ని తెలియజేస్తుంది; పెళ్లిజేసికొని ప్రేమించటం చాలగొప్పది, అది మానవత్వాన్నీ, హృదయ వైశాల్యాన్నీ సూచిస్తుంది' అని. మరి ఈ అమ్మాయి పేరేమిటో ఏదో ఒకటి పోనీ, సావిత్రి-సావిత్రినే పెళ్లి

చిరునవ్వు

చేసుకున్న తరువాత క్షేమించకూడదూ!... మళ్ళీ కిటికీనీడ, అంటే కిటికీలోంచి నీడ గోపాలం ముఖం మీద పడింది. కాని గోపాలం ఈ నీడని విసుక్కోలేదు. అతని కప్పుడే కొత్త కునుకుపట్టింది. పెదవిమాత్రం తెరిచే ఉంది.

* * *

కిటికీ మొదటినీడ, అంటే నీడ తాలూకు మనిషి గోపాలం అమ్మ యశోదమ్మగారు. ఇటు కిటికీలోంచి చూసింది. అప లందుకే వచ్చింది. ఆమెలో అంతర్గతంగా ఉన్న మాతృప్రేమ పెలుకింది "ఏమిటో పిచ్చి నాయన! తిన్నదికూడా వంట బట్టుతున్న ట్టులేదు. ఇంతమందికిన్ని ఉద్యోగాలొస్తున్నాయి. వాడికదే ధ్యాస- మనస్సులో బాధ. నా దురదృష్టంగాని, వాడి అందానికి లోడు, చిన్నదైనా ఓ ఉద్యోగమంటూ ఉంటే, వేలు గుమ్మరించి పిల్లన్నిస్తామని రారూ!......ఎందుకో సన్నగా నవ్వుతున్నాడు నాయన. కలలో నవ్వు మంచి దంటారు- ఆ ఎలిమెంట్రీస్కూల్లో ఉద్యోగమేమైనా వస్తుందేమో(సదరు చిరునవ్వు గోపాలానికి అతి బాధాకరంగా పరిణమించిన సన్ను మహోత్సవమని గుర్తించాలి) యశోదమ్మగారు కళ్ళనీళ్లు ఒత్తుకొని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది.

* * *

కిటికీ రెండోనీడ గోపాలం అన్న శేఖరం, అంటే చంద్రశేఖరం బి. ఏ. లైఫ్ ఇన్సూరెన్సు కార్పొరేషన్లో సూపరింటెండెంట్, జీతం 150. అయితే శేఖరానికప్పుడే ముగ్గురు పిలలు - ఇంతకూ చెప్పవచ్చిందేమిటంటే, ఆ శేఖరం పొద్దున్న గోపాలాన్ని మందలించి ఆఫీసు కెళ్ళాడు. వెళ్ళి ఆఫీసరు చేత చివాట్లు తింటుంటే, మొహం వేలవేసిన తమ్ముడు (వెధవ - అలా గూ, బాగానే ఉంటాడు!) తలపుకొచ్చాడు. వాణ్ణనవసరంగా నొప్పించానే అని బాధపడ్డాడు. శనివారం కనక పెందరాళే ఇంటికొచ్చాడు. వస్తూనే బయటనడి కిటికీదగ్గర ఆగాడు. "నిద్రపోతున్నాడు - ఎంత పనికిల్లాకొ పోయినా 'చిరునవ్వు' తో పడుకున్నాడో! సరిగ్గా బొమ్మ అదీ లేక కాని, పిడికింకా ఎంత బుగ్గలుండేవో, అదివరకు!" అంటూ నిట్టూర్చాడు శేఖరం. మెల్లిగా ఇంట్లో కెళ్ళాడు.

* * *

మూడోనీడ-ముచ్చటగా మూడవ్వట్టు ముఖ్యమైన నీడ. కాఫీపొడరు తిరిగివ్వడానికొస్తున్న 'సావిత్రి' (పక్కవాళ్ళ్ని గోపాలం ఆలోచన్లోని పక్కింటాయన. ఈయన బ్రూక్

బాండ్ టీ ఏజంటు అందుకని కాఫీ, బదులు తీసుకోవచ్చుగా) ఓరగంట చూసింది.

'సావిత్రి'—నిద్రపోతున్నాడు - ఇటు పూర్తిగా తిరిగిచూసింది. "అబ్బ! ఎంతందంగాఉంటాడో రోజూ ఇతన్ని చూపినప్పుడల్లా తన కెందుకో అదోలా ఉంటుంది - పాపం ఎందుకో దిగులుగా ఉన్నట్టుంటాడు. అరె! నవ్వుతున్నాడే-అమ్మో! నన్ను చూసి కాదుగద! ఊహుఁ, కళ్ళుమూసుకుని నిద్ర పోతుంటేనూ. ఎంత చక్కగా, చల్లగా నవ్వుతున్నాడు. తనెప్పుడు నవ్వినా వేళాకోళంగా నవ్వినట్లే ఉంటుందిట!" అనుకుని ముందుకు కదిలింది 'సావిత్రి'—కదిలి మళ్ళీ ఒకసారి కిటికీలోంచి చూసింది. "అదే చక్కని ముఖం, అదే చక్కని చిరునవ్వు వెన్నెల!" (సదరు వెన్నెల గోపాలాని కప్పుడే మందుతోంది!)

* * *

గోపాలం మంచంమీద బద్ధకంగా కదిలాడు. పన్ను బాధ కొంత సద్దుకుంది. లేచి టైంపీసు వంక చూశాడు. 4-30 అయింది. ఎగిరి కూచున్నాడు "అరె! కలెక్టరాఫీసు హెడ్ గుమాస్తా వెంకటేశ్వర్రావుగారిని కలుసుకోవాలి" అనుకుంటూ, మొహం కడుక్కుని కాఫీ తాగి బయటపడ్డాడు. పక్కింటి ఎఱ్ఱటాయన కారులోంచి దిగుతున్నాడు—"క్యాంపు నించి కాబోలు. ఆఁ, అన్నట్టు, ఈయన దగ్గర కూడా ఉద్యోగంకోసం ప్రయత్నిద్దామనుకున్నాడు కదా!—అరె! ఇటుచూశాడు, ఛాన్సు పోగొట్టుకోకూడదు. 'Good evening sir' అన్నాడు. ఆయన చిరునవ్వునవ్వి తలవంచి, కళ్ళజోడు సవరించుకొని ఇంట్లోకెళ్ళాడు......

"ఆఁ అనుకున్నంతా, అయింది. ఒంటి బ్రాహ్మడెదుర్రావటం, పని సానుకూలమవటం కూడానా! ఈ వెంకటేశ్వర్రావుగారిప్పుడే సెలవు పెట్టాలీ," అనుకుంటూ, పెళ్ళాం బిడ్డల్నొక్కసారి చూసుకురావడానికి గుమాస్తాల్నొదిలిపెట్టి, తలుపు లేసుకుంటున్న కలక్టరేట్ నుంచి బయటపడ్డాడు గోపాలం.

* * *

తెల్లవారింది. రోజూ తెల్లవారుతూనే ఉంది. కొత్తల్లో (అంటే నిరుద్యోగిగా రిక్రూట్ అయిన కొత్తలో) 'ఈ రోజు మంచిది కాకూడదా అనే సన్నని సంకేతం, కావాలనే లాంటి వాంఛా' ఉంటుండేవి; ఇప్పుడో, రెండూ లేవు. గోపాలం ఇవతలికొచ్చాడు. శేఖరాని కెవరో ప్యూన్ తెల్లవారకుండానే కాగితమేదో ఇస్తున్నాడు. ముఖం కడుక్కుని లోపలికడుగు పెడుతుండగానే, స్నానం చేసిన వాళ్ళన్నయ్య, ముస్తాబై, పార్వతితో "ప్రక్కనింటాయన కబురుపెట్టారు, ఇప్పుడే వెళ్ళొస్తానంటూ" చెప్పి, బయటికెళ్ళాడు. (దారిలో పంపుదగ్గర కాళ్ళు కడుక్కున్నట్టున్నాడు, గోపాలం. మరి, ఎంత తమ్ముడైనా (బ్రాహ్మడేగా!) గోపాలం కాఫీ తాగలేదు. వాళ్ళింట్లో ప్రొద్దుట కాఫీ మానేసి రెండేళ్ళయింది. ఎలాగూ తొందరగానే భోంచేస్తాముగదా అని వాళ్ళింటో కాఫీలప్రమేయం పెట్టుకోలేదు.

* * *

భోంచేసి ఊరిమీదపడ్డ గోపాలం, ఆఫీసవర్సులో ఆఫీసులకీ, ఇంటర్వల్సులో లైబ్రరీకి తిరిగి సాయంత్రం నాలుగ్గంటలకి కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ఇంట్లోకొచ్చాడు. అంత దూరాన్నించే వాళ్ళమ్మ "మా నాయనే! అనుకుంటుండగానే వచ్చాడు. నూరేళ్ళాయుష్షు. లోపలికొచ్చి కాళ్ళు, చేతులు మొహం కడుక్కుని కాఫీతాగి, కొత్త బట్టలు మార్చుక్కూర్చో బాబూ!" అన్నది. గోపాలం "ఎండలో తిరగడంచాత కళ్లు బైర్లుకమ్మి ఇంకో ఇంట్లోకొచ్చానా" అనుకున్నాడు. "ఊహుఁ - పక్కింటి కారు కూడా చూశాడుగా తను, రోడ్డుమీద. తనిల్లే - అదుగో అన్నయ్య! మరిమరి, ఏమిటి వీళ్ళిలా మాట్లాడుతున్నారేమిటి. "ఏరా! అలా నిలబడిపోయావేం" అంటూ నవ్వుతూ పిలుస్తున్న శేఖరం పిలుపుతో ఉలిక్కిపడి గోపాలం ఇంట్లోకొచ్చాడు. "అబ్బ! వాణ్ణి, కొస్తకుదటపడనీరా!" అంటూన్న తల్లిమాటలు చెవిన పెట్టకుండా శేఖరం కథటూకీగా చెప్పాడు. పక్కింటాయనపిలిచి పిల్లనిస్తానన్నాట్ట గోపాలానికి. గోపాలానికి మూర్ఛపోవటమెలాగో తెలియదు; పోనీ నటించడానికి ఎప్పుడూ చూడ్డైనా లేదు. కాని ఒకటిమాత్రం నిజం, తెలిస్తే బాగుణ్ణని బా-ఘా మనస్ఫూర్తిగా అనుకున్న సన్నివేశాల్లో ఇది మొదటిది. అతనికి బాగున్నవేవీ లభ్యం కాకపోడం కొత్తకాదు కాబట్టి ఎలాగో కాళ్లు నిలవదొక్కుకొని సంగతులు విన్నాడు. హాయిగా స్నానం చేశాడు. చేస్తూ "హాయిగా, మనకింకా స్వేచ్ఛగాఁ ఆఁ"... గుర్తున్నంతవరకు పాడుకున్నాడు (పాతాళభైరవి తరవాత గోపాలం సినిమా చూడ్లేదు. అదీ ఇంటర్మీడియెట్ పరీక్షల ముందు అర్థరాత్రిచదువుకని ఫస్టుషో కెళ్లాడు!) గోపాలం కాఫీ తాగుతుంటే వాళ్ళమ్మ పార్వతితో చెప్తుంటే విన్నాడు. "పిచ్చిబాబుకి దిష్టిగానితగిలిందేమో. పడుకున్నపుడు చూశాను. నమ్మ నమ్మకపోగాని అప్పుడే అనుకున్నాను. కలలో నవ్వుతున్నాడు, కలిమి కలిసొస్తుందని" ఇంతలో మెల్లిగా అన్నయ్య అందుకున్నాడు. "అరె! నేను కూడ వాడందంచూసి మురిసిపోయావనుకో, నాకు తెలుసే వీడెప్పుడో పెద్దవాడైపోతా (మరి, ఏళ్ళొస్తే!) అనలా నవ్వులోనే ఉంది వాడి Magnetic Personality అంతా" గోపాలానికి కాఫీ సయించలేదు.

* * *

తరవాత సావకాశంగా వివరాలన్నీ తెలిశాయి గోపాలానికి. రుక్మిణి తన కోరికను మొన్నీమధ్యనే వాళ్ళమ్మకు చెప్పిందిట. వాళ్లకు ఒక్కత్తే కూతురు కావడంవల్ల ఆ అమ్మాయి అన్ని కోరికల్లాగే, 'అలాగే, చూద్దాం' అనేసిందావిడ. (ఎందుకంటే ఆ అమ్మాయి డిక్షనరీలో 'కాదు,' 'లేదు' అనే మాటల్లేవు), కాని నిన్న సాయంత్రం వాళ్ల నాన్నగార్ని అడిగేసిందిట! వాళ్ళ నాన్నగారు, "ఓ, అలాగేనమ్మా" అనేసి, మర్నాడుదయమే కబురు పెట్టారట శేఖరానికి. గోపాలం తనకేమన్నా పైత్యం ప్రకోపించిందేమో ననుకున్నాడు. ఊఁ కొట్టకపోయేసరికి వాళ్లన్నయ్య "ఏమిట్రా నీ అలోచన, చెప్పేది వినకుండా" అనటంతో తను మామూలుగానే ఉన్నట్టు తెలిసింది గోపాలానికి. శేఖరం చెప్పాడు. "కుఱ్ఱవాడు బుద్ధిమంతుడు, రూపసీ కావటమే కావలిసింది, డబ్బుదేముందండీ మాకున్నది చాలకనా' అన్నార్రా రామేశంగారు." ("బుద్ధిమంతనం నిర్వచనమే గనక మునుపు తెలిస్తే ఎంతమంది లెక్చరర్లను Good morning, Good evening లతో ఉబ్బేశేవాడినో కదా, అనుకున్నాడు గోపాలం.)

* * *

మామూలుగానే పెద్దలు సుముహూర్తం నిశ్చయించారు. రుక్మిణీ స్వయంవరం యథావిధిగా జరిగిపోయింది. రామేశంగారు ఒక్కగానొక్క కూతురైనందుకు ఘనంగా చేశాడు పెళ్ళనుకున్నారు విచ్చేసిన బంధుమిత్రులు. మనం ఊహించగలిగినట్లే, నెలైనా తిరక్కుముందే గోపాలానికి పక్కఊళ్లో బ్రూక్ బాండ్ రెప్రెసెంటేటివ్ ఉద్యోగం వచ్చేసింది. (ఏ మాట కామాటే చెప్పుకోవాలి. రామేశంగారల్లుడు కొఛసం మినహాయించి, గోపాలానికి, ఈ ఉద్యోగానికి కావలిసిన, అంటే అడ్వర్టయిజ్ చేసిన Qualifications ఏవీ లేవు—అయినా, అవి పైవాళ్ళకి) త్వరలోనే కాపురానికూడా వచ్చేసింది. వచ్చిన రోజునో మర్నాడో ఓ రహస్యం చెప్పింది. తను 'అరోజన' కాఫీ పొడరివ్వడానికని వచ్చి, తన 'చిరునవ్వు' చూసి సమ్మోహితురాలయి పోయిందనీ, అందుకనే, నాన్నగారిని అడగాలనే గట్టిగా నిశ్చయించుకున్నదిట. గోపాలం నవ్వాడు. అతని నవ్వు బంగారుకాంతు తీసింది. సావిత్రి "అదేమిటీ!" అన్నది. "ఆఁ, ఏదో సొప్పిగా ఉంటే డాక్టరు, తీసేసి బంగారప్పను వేశాడులే, కొమ్ముదిపోయినా బంగారపు దొచ్చిందిగా" అన్నాడు. ★